

[Lüttken.]

hvor hovedvægten fra tilhængernes side var lagt på de gunstige økonomiske virkninger, en tilslutning ville medføre. Der var faktisk uanede muligheder for vort erhvervslivs ekspansion, og vort landbrugs indtægter ville stige med milliardbeløb. Nu står vi altså lige foran perleporten, og nu får vi at vide, at det står rigtig skidt til. Den borgerlige presse maler fanden på væggen, så man får indtryk af, at Danmark nærmest er på faldtinds rand.

Situationen er naturligvis ikke så forfærdelig, som den nu udmales. F. eks. er, som det også er nævnt før, betalingsbalancen væsentligt forbedret, bl. a. fordi industrieksporten er steget, og fordi bytteforholdet til udlandet er blevet mærkbart forbedret. Men det er på den anden side klart, at der skal føres en relativt stram finanspolitik for at genskabe ligevægten i vor økonomi. Det erkendes stort set fra alle sider, at skatteskruen ikke mere kan strammes, uden at det får utilsigtede bivirkninger, og det kan endda være væsentlige virkninger bl. a. for opsparingen. Det middel, der herefter står tilbage, er så at søge at holde igen på de offentlige udgifter.

Det stadig tilbagevendende problem i Danmarks økonomi er, som vi alle ved, betalingsbalanceproblemet, selv om dette for øjeblikket ser nogenlunde ordentligt ud. Efter SF's mening lader dette problem sig ikke løse varigt, så længe vi ikke gør noget alvorligt ved inflationen og dens kilder, først og fremmest spekulationen i fast ejendom. Allerede inden det var klarlagt, at vi skulle indlemmes i EF fra 1. januar 1973, var vi inde i en voldsom jordspekulation. Vor indtræden i EF har kun gjort denne spekulation endnu værre.

Inflationsproblemet er i meget høj grad problemet om de arbejdsfri spekulationsgevinster, der omsættes til luksusforbrug. Inden for byggesektoren er det især parcelhusproblemet, der falder i øjnene. Den skattebegunstigelse, denne boligform har på grund af rentefradrag og relativt lav skattemæssig husleje, virker direkte inflationsfremmende, ikke så meget ved at de, der bor i parcelhusene nyder så store fordele, snarere fordi de, der bygger og sælger parcelhusene, putter en ekstra gevinst i lommen, og endelig fordi der inden for området kan trives firmaer, hvis

omkostninger er for høje. Ophedningen i parcelhussektoren smitter af på hele byggesektoren til skade for mulighederne for at bygge både etagelejligheder og erhvervsbyggeri til rimelige priser.

Også lánemarkedet er ude af kontrol. Det betaler sig faktisk for alle, der kan optage nye lån i fast ejendom, at gøre det, fordi de penge, man låner, skal tilbagebetales med et reelt væsentlig mindre beløb grundet skattelettelse og pengeforringelse. Faktisk får man i dag en præmie for at være så flink at låne penge til sin ferierejse, sin campingvogn eller sin speedbåd.

Det er fundamentalt nødvendigt at få styr på inflationen, ellers kan intet andet løses på længere sigt. Det er egentlig også stærkt, at hvis man har et parcelhus som sikkerhed for et lån, der skal bruges til udvidelse af privatforbruget, kan dette nemt opnås, mens f. eks. en nystartet industri-virksomhed med ringe fast ejendom har meget vanskeligt ved på det normale kapitalmarked at skaffe den kapital frem, som er nødvendig for produktionen. Vort problem er således i høj grad et problem om at styre kapitalen over i de producerende erhverv og her først og fremmest industrien. Tanken om et kapitalmarkedsråd er efter vor mening rigtig, men det er, synes vi, foreløbig meget lidt, der er kommet ud af tanken, og vi håber, at der vil ske væsentligt mere i den kommende tid på dette område.}

Den skitse til økonomisk demokrati, som LO og regeringen har fremlagt, indeholder utvivlsomt tanker, der er relevante i denne forbindelse, men det er lige så sikkert, at man ikke har fundet den endelige og rigtige løsning på problemet endnu. Diskussionen om økonomisk demokrati og problematikken om denne form for kapitalejerspredning bør fremmes mest muligt og SF er enig med regeringen i, at der her er tale om en så stor sag, at den ikke skal forhalles, men den skal dog diskuteres, også fordi det på lidt længere sigt vil være muligt med den rette tilskæring at skaffe vor industri og vort erhvervsliv en betydelig bedre kapitalmæssig situation end den øjeblikkelige.

Et andet problem, der er grundlæggende for vort økonomiske liv, er, om vi kan få indrettet vor samfundsmæssige organisation på en sådan måde, at arbejdskraften ikke